Я, Положенцева Поліна, погоджуюсь на публікацію своєї п'єси "Не обговорюється. І крапка" на сайті https://ukrdramahub.blogspot.com і погоджуюсь на вільний доступ до неї усіх бажаючих. Будь-яке використання моїх текстів можливе тільки за згодою зі мною.
Номер телефону автора: 066-830-81-87
Електрона пошта автора: polyanna304@gmail.com

Зміст:

П'єса від 2 до 7 персонажів. Соціальна драма. Головна героїня зростала в атмосфері домашнього насилля. Через це у неї з'явилася відраза до традиційних сімейних цінностей, з часом вона визнала себе чайлдфрі. Але життя обертається так, що головна героїня має виховувати сина свого мужа від першого шлюбу.

Не обговорюється. І крапка
Авторка - Поліна Положенцева

Дарина - жінка 32 років
Вадік - чоловік Дарини 40 років
Тимофій - син Вадіка
Мама
Тато
Соцзахисниця
Регіна-суперзірка

Сцена 1
(Дарина сидить на дитячому майданчику)

Дарина. Були собі відчуття того, що ти не любиш дітей.

Ось так буває, дивишся на ці пухкенькі ручки-ніжки, оченята без фокуса на чомусь конкретному... і нічого.
На дитячому майданчику падає якийсь черговий товстий карапуз, а ти навіть не думаєш волати на всю вулицю: «Ей. Акуратніше! Ти не забився? Де ж твоя мама?».

Ти мовчиш... Я мовчу.
о

Я спостерігаю, що ж буде далі. Мені цікаво, як забруднилися штанці карапуза, як прибігла його мама і відлупцювала лопаткою по брудній дупці, як потім, кількома годинами пізніше, вона повернеться на цей же майданчик за татом, чия рука приросла до пляшки пива.

«Ходімо швидше, я дитину одягла дуже легко. Вона змерзне, якщо ти будеш сидіти довго» - скаже ця сама мама.

«Не чекайте мене, йдіть додому» - скаже цей самий папа.

«Ні-ні-ні» - скаже мама.

«Відвали!» - скаже тато.

Але мама не відвалить, вона доб'ється свого. Папа доп'є пиво, попрощається із друзями, повернеться додому, а потім штовхне маму на батарею... Мабуть.

Були собі відчуття того, що ти не любиш сім'ю.

Якщо раптом (хоча б раз у житті) вам доведеться побачити подібну сцену...
Мені доведеться побачити подібну сцену, я нізащо не кинуся захищати маму.

Я буду з цікавістю спостерігати, як кров заливає її нове плаття з «секонду»...
Мама напише заяву на папу в поліцію.
Мама забере свою заяву.
Мама випере замазане плаття, а потім зі сльозами розповість про це подрузі.

«Тобі потрібно від нього йти» - скаже ця сама подруга.
«Ні-ні-ні» - скаже ця сама мама.
«Тобі потрібно в центр допомоги жертвам насильства» - скаже подруга.
«Ні-ні-ні» - скаже мама.

Потім подруга більше нічого не скаже.
Потім мама більше їй не зателефонує.

Були собі відчуття того, що всі твої стосунки - гівно.
Ось що ні мужик, то ні те, ні се. Один був одружений. Другий - одружений.
Третій випив банку пива на дитячому майданчику. Четвертий сказав, що він

не любить дітей. Ти насправді теж не любиш... Я не люблю. Але ж як він посмів таке сказати... Гад!

П'ятий мужик... Це Вадік. Йому 40. Двічі одружений: раз вдівець, раз розлучений.

Коли ми зустрілися, Вадік місяць як розійшовся із другою дружиною, але вона так і не забрала свої труси з його квартири. Приходиш додому, а вони висять собі на батареї, «безсоромні». Одні з пушком, інші з розрізом на інтимному місці, треті леопардові. Ні, ну серйозно, хто зараз носить леопардові труси без іронії?
Я відразу запитала у Вадіка, чому його дружина не забирає свої труси. Він відповів - «Не хоче». Я запитала у Вадіка, чому труси його дружини сохнуть на батареї? Він відповів - «Вона залишила їх там місяць тому». Я запитала у Вадіка, чому він не прибрав труси своєї дружини з очей геть. Я не пам'ятаю, що він відповів. Але в будь-якому випадку малося на увазі, що це буде кінець епохи.

Сцена 2

У другому шлюбі у Вадіка є син Тимофій. Чотири рази на місяць він приїжджає в гості до тата, решту часу - живе з цією жінкою... його матір'ю. Своєї кімнати у Тимофія немає, він живе у прохідному залі.

Питаєш у нього: «Як справи, Тимофій?». Він мовчить у відповідь. Точно не знає, як можуть бути справи. Точніше, не так, він не впевнений, яка відповідь на «як справи?» може задовольнити співрозмовника.
Вадік каже, що в цей момент у Тимофія запускається тривалий мислений процес. Він спочатку запитує у себе, як справи, потім аналізує отриману відповідь, потім зіставляє її з ситуацією, а вже потім - видає у світ. Зазвичай люди не можуть стільки чекати і думають, що справи у Тимофія «ніяк». Єдине, що мені подобається в малому - це його зовнішність. Він виглядає, як Елайджа Вуд в першій частині «Володаря перснів». Такі ж сині очі, такі ж пухкі губи... хіба що худий занадто.

Ми познайомилися, коли йому було вісім.

Аби сподобатися Тимофію, я подарувала йому фігурку капітана Америки, яку купила в книжковому на автовокзалі. Він довго не зізнавався, чи підійшов йому подарунок.
Питаєш у нього: “Подобається?”, він говорить «так». Але виглядає, начебто ні.

Найрадісніші дні для Тимофія - коли я планую готувати вафельний торт зі згущенкою. Вадік впевнений, що у Тимофія прищі від згущенки, просить більше не робити йому цей торт. А я вважаю, що прищами повинна займатися його мамця. Ну і пофіг, що вона скаже: «Знову повернули Тимофія хворим!»

Та Господи ти Боже мій, прищі - це не хвороба. Що за ідіотизм? Ясно, що вона буде стояти на своєму, типу, просто страшна хвороба! Але ні! НІ! Хто-небудь повинен нарешті сказати їй, що це не так, що прищі - це просто прищі! Сьогодні є - завтра немає.
Вадік не дозволяє мені спілкуватися з цією жінкою, обіцяє, що розбереться із нею сам, але нічого не робить. Наче їхній зв'язок - це ранка, замазана зеленкою. Треба трохи потерпіти, і вона розсмокчеться.
Ми з Вадіком разом вже рік. Труси його дружини покинули наш додом всього два місяці тому. Ну, як покинули... Я просто зібрала їх у пакет та викинула на смітник, поки Вадік був на роботі. Він начебто навіть не помітив цих глобальних змін. Або ж вирішив, що вони просто «розсмокталися» на батареї. У день позбавлення від трусів Вадік знову пообіцяв, що «при нагоді» поговорить із колишньої про наші особисті межі.

Адже якщо Тимофій повертався додому без прищів, значить він обов'язково забував хустинку або нову іграшку з «Розетки».

Та Господи ти Боже мій, вона починала дзвонити нам, як тільки Тимофій переступав поріг її дому!

«Яка потвора не простежила, щоб Тимофій повернувся додому з УСІМА своїми речами?»

Потвора - це я, як ви зрозуміли, а вона - єдина людина на світі, яка так зі мною спілкується.

«Не називай мою дружину повторою!» - думаєте так їй відповів Вадік? Ага, щазззззз! Він сказав щось типу: «Вибач, це вийшло випадково». «Дякую, до

побачення» - відповіла ця жінка. Ага, щазззз !!! Вона просто продовжувала та продовжувала кричати, поки батарейки не сіли. В її випадку - акумулятор від Айфона.

«Скажи цій жінці, нехай засуне в пізду свої вафельні торти! Нехай сама жере цю... зараз нажаль абонент не може прийняти ваш дзвінок, зателефонуйте, будь ласка, пізніше..»

М'яса їх сімейка теж не їсть. Прочитала про це в Інстаграм цієї жінки.

Авжеж там вона не пише, що майже не «випадає» з депресії та звинувачує у всіх своїх бідах кого завгодно, крім себе коханої. Навпаки, вона вбирається в красиві сукні та менторським тоном розповідає про «ЗОЖ». Моєму вафельному торту взагалі присвятила цілий пост. Залякала фоловерів нісенітницею про «білу смерть». Добре, хоч мене не тегнула.

Тимофій боїться свою мамцю до божевілля і ніколи їй не зізнається, що любить вафельні торти. Вона постійно загрожує, що позбавить себе батьківських прав, якщо він почне з нею сперечатися. Вадік при мені кілька разів підштовхував Тимофія поговорити з цією жінкою. Підтвердити, що йому подобається цукор. Вадіку здається, що малий тому і сумний, що страждає без глюкози.

Їх «сімейна» розмова виглядає приблизно так:

«Синку, скажи їй, що тобі подобається цукор!»
Мовчок.
«Ну скажи будь ласка».
Мовчок.
«Якщо ти будеш мовчати - то не зможеш ніколи більше їсти торти...».
Мовчок.
«Синку, скажи, що тобі не подобається цукор» - потім вступає у розмову ця жінка.

«Мені не подобається цукор» - одразу ж підключається до неї Тимофій.

«Тільки психи їдять білу смерть, а мій син - не псих! Скажи йому, Тимофію!».

«Я не псих» - знову підстряє Тимофій.

І я не перебільшую. Будь-яка спроба знайти спільну мову саме так і виглядає.

Кілька разів на рік ця жінка погрожує заборонити зустрічі Вадіка і Тимофія. Перший час здавалося, що кожне розставання - це назавжди. Потім ми заспокоїлися.
Я, звичайно, заспокоїлася першою. А потім навіяла розслаблений стан Вадіку. Ну не вигідно їй забороняти ці зустрічі. Як же вона зможе зі своїми мужиками їздити по кирилівках та бердянських? З ким буде Тимофій?

Поки Вадік не міг бачитися із сином, ця жінка переживала кінець чергових невдалих відносин, починала їсти м'ясо та сама пекла здобу.

Вадік дзвонив малому та писав повідомлення на Вайбер. Тимофій ніколи йому не відповідав.
Рідкісні зідзвони завжди мали якусь конкретну мету.

«Ти можеш поповнити мені рахунок?»
«Оплати, будь ласка, шкільну екскурсію до лимонарію».
«Мама сказала, що мені потрібна нова куртка»...

А мені потрібен новий диван!

Ми прожили із Вадіком вже два роки, і мені раптом здалося, що я можу попросити... новий диван. «Навіщо тобі диван?». Ну це передбачувано. Я з самого початку знала, що він про це запитає і була готова. «Хочу зробити свій власний куточок для творчості», кажу. «Нащо тобі куточок для творчості?». І на це питання я теж можу відповісти. «Мені важко жити в квартирі, де немає нічого, що надихає». Вадіка не задовольнила моя відповідь, але буквально день тому ми посварилися через цю жінку, тому він не був готовий продовжувати. Йому, як і будь-якому чоловіку, потрібне було перезавантаження.

У дитинстві мама водила мене в гості до її подруги тьоті Зої. Та тільки-но повернулася з Німеччини вагітна і повна доларів. Перше, що зробила тьотя Зоя, - це купила білосніжний величезний диван. Він стояв посеред вітальні з високою стелею, як корабель. Мені здавалося, що диван ось-ось відправиться у плавання. Я залазила на нього і мріяла поплисти куди-небудь із цього грьобаного «совку»... Забігаючи наперед, на дивані, можна сказати, в

результаті упливла тьотя Зоя. За пару років вона накопичила купу грошей і вирушила у круїз грецькими островами. В кінці 90-х це було просто нечувано для всіх мешканців «сталінки», всього Шевченківського району та й міста теж!
«Я хочу диван, як корабель» - кинула я Вадіку, без надії на те, що він зрозуміє. «Гаразд» - зовсім несподівано зрозумів він. «Скільки?». Звідки ж я знаю! Потрібно поритися на OLX.

«Ти знаєш», задумався він, «Я скоро отримаю відпускні, і ми зможемо купити диван, хоча взагалі я планував витратити їх на...»

Сцена 3

«Яно, ти ж красива жінка!» - втішала маму по-справжньому гарна жінка.
«Яно, ти ж сильна жінка!» - втішала маму по-справжньому сильна жінка.
«Яно, ти зможеш!».

Мамі тоді, здається, було трохи менш ніж 40, тьоті Зої стільки ж. Але на вид між ними була різниця років у десять. Я сиділа на дивані в сусідній кімнаті та намагалася зрозуміти, що саме зможе мама. Часу було обмаль. Папа відпустив нас до тьоті Зої лише на годину. Я не могла контролювати час, тому що в кімнаті не було годинника, і я постійно смикала маму. «Ми скоро йдемо? Ми скоро йдемо? ».
Вона обіцяла, що «зовсім скоро, Дарино», але нікуди не збиралася. Я підглядала за ними в щілину між стіною і напівзакритими дверима не для того, щоб почути саму розмову, а для того, щоб зрозуміти, чи стежить мама за часом.
Тьотя Зоя помітила мене майже відразу. Її чомусь смішили мої «Ми скоро йдемо?».
Щоб я розслабилася, вона запропонувала зателефонувати татові й попросити, щоб той дозволив нам залишитися ще на пару годинок. Мене ця думка не те щоб розслабила, - вона здалася просто жахливою.

«Не треба!» - попросила я.
«Давай!» - одночасно зі мною попросила мама.
«Льошенька, привіт!».
(Та що ця Зоя взагалі собі дозволяє? Льошенька? Все, ми пропали!)
«Дуже добре, дорогенький. Спасибі, що запитав".
(Дорогенький? Вона що, з дуба впала?)

Розмова тривала в тому ж дусі, ніби тьотя Зоя пливла на кораблі і вела світську бесіду на палубі з якимось іспанцем. Через пару хвилин вона поклала слухавку і дуже просто, між іншим, зауважила: «Дівчата, до п'ятої ви абсолютно вільні!».
«Ми скоро йдемо? Ми скоро йдемо?» - як зіпсована шарманка продовжувала я, тупо ігноруючи те, що сказала Зоя.
«Ми хочемо ще поговорити з мамою. Можна?" - різко «вимкнула» мене Зоя.
«Так ні ж!».
Ми не скоро йдемо. Ми не скоро йдемо. Ні.
Тьотя Зоя налила мамі келих вина, а потім ще кілька разів собі.
(Дивно, я думала, що вагітні не п'ють).
«Вино? Серйозно?» - запитала мама.
«Малий Шнауцер вимагає» - засміялася тьотя Зоя, ляскаючи себе по животу.

Якось мама випила зайвого та розповіла, що в той час, коли їм було по 30, старший Шнауцер був щасливо одружений у Німеччині, щоб це не означало. Зою він взяв буквально силою. Вона до останнього не хотіла стосунків із сімейною людиною, і як тільки дізналася про свою вагітність - звалила в Україну. Тут ніхто не знав про дружину Шнауцера. І коли він приїхав за Зоєю - вся «сталінка», весь Шевченківський район і все місто їй заздрили. А Зої тупо було соромно. Ось звідси аборт, ось звідси довбаний круїз...
Коли ми повернулися додому мама мені шепнула: «Йди тихіше, щоб не розбудити тата». Я в цей час знімала туфлі в коридорі. Вони все ніяк не хотіли розстібатися, і я сперлася на вішалку, щоб собі допомогти. Та зі страшним гуркотом повалилася на підлогу.

«Чорт, вибач».

(Хоча кому взагалі потрібно моє «вибач»?)

Папа з'явився у коридорі з пляшкою пива... «П'ять п'ятнадцять!» - дуже похмуро зауважив він. Папа весь цей час не спав, тому можна було не шепотітися.

«Льошенька, а Зоя тобі передала привіт!» - мама теж намагалася уявити себе на палубі з іспанцем.

«П'ять шістнадцять!».

Я знала цей агресивний татів погляд приблизно з трьох років. З того часу, коли почала запам'ятовувати погляди і прислухатися, як щовечора татів ключ входить у замок вхідних дверей...

Сцена 4

Ця жінка погано спала ночами. Вона пила «Афобозол» вже місяць, але все одно не могла себе змусити нам не дзвонити.
«Не бери чортову трубку!» - просила я у Вадіка, коли він брав чортову трубку і йшов з нею в іншу кімнату.
"Що вона сказала?" - «Та всяке».
Ненавиджу це «всяке»! Вадік каже, «Даринооо, їй погано, будь співчутливою!» А я не хочу бути співчутливою, я хочу спати після 23:00!
Тоді він такий: «Ну хочеш, я поки буду ночувати в іншій кімнаті, щоб тебе не будили ці дзвінки?». Ні, блін, я хочу, щоб НАС не будили дзвінки, а не тільки мене! Вадік каже, що сам їх ненавидить, але якщо він перестане брати трубку, ця жінка назавжди розлучить його з Тимофієм.
Та Господи ти Боже мій, кому від цього страшно? У нас вже є гарний білий диван, на якому ми можемо зробити нашу спільну дитину, і вона буде такою, якою ми захочемо... А Тимофію виповниться 18, і він повернеться... вже по своїй волі, а не тому що примусили.

Після двох келихів вина я іноді запитую: «Вадік, а ти думаєш ще про дітей?».
«Буває». Йому не потрібен алкоголь, щоб розмовляти про дітей.
А мені якраз дуже потрібен. Після трьох келихів я стаю трохи сміливіша та питаю: «А якби у тебе була дитина від жінки з хорошими генами?..».
«Це від тебе, чи що?».
«Ну від мене, або від когось ще...». Питання в іншому: «Чи будеш ти сумувати за Тимофієм»?
«Буду. Завжди.»
У 16 років ми гуляли разом з подругою у парку, і вона раптом сказала: «Дивись, який малюк у колясці»! Я думала, що вона приколюється! Ну, знаєте, як буває, просто дивишся на дітей, тому що так потрібно робити майбутній жінці, берегині, натхненниці, рятівниці або комусь там ще...

У 17 років подруга вперше переспала з хлопцем. Я думала, у неї з цього все почнеться, а воно цим закінчилося... Подруга швидко вийшла заміж і

народила малюка. Я думала, що вона приколюється. Хто серьозно хоче пелюшки-сорочечки у 17 років? Тільки вона хотіла...
У 18 - подруга розлучилася.
У 19 - повернулася до чоловіка.
У 20 - розлучилася.
У 21 - знову повернулася... Чим там все закінчилося, так і не знаю.

Коли я тільки почала зустрічатися із Вадіком, то чесно йому зізналася, що не люблю дітей. Без приколів. Такі речі краще з'ясовувати з самого початку. Вадік ніби з цим не сперечався. Йому теж не дуже подобалися маленькі діти. Тимофія з цією жінкою вони зробили випадково. Здається, то був не перший її заліт. Вона зробила пару абортів, а потім народила... Вадік каже, що в останній раз ця жінка пропустила момент, коли ще можна було позбутися дитини.
З 27 березня по 3 квітня Тимофій приїжджає до нас на канікули. Я дізналася про це вчора. Виявляється, весь тиждень повинна буду сидіти з малим, тому що Вадіка відправляють у відрядження.
Тому ми посварилися.
Тому він купив мені «примирливий» диван.

Гаразд, гаразд... Напевно, я зможу. Я люблю Вадіка, він любить Тимофія, тому я люблю Тимофія теж...

«Дарино, я ляпнув на диван вишневим компотом».
п'ять ...
«Дарино, пішли зі мною до «Спорт-майстра», виберемо нові джинси».
чотири…
«Дарино, можна я поїду з вами влітку в Кирилівку?»
три…
«Дарино, я так люблю свою маму!».
два…
«Дарино, я так люблю тебе...»
...

І за що цей малий мене любить? Весь тиждень я пекла йому пироги і смажила м'ясо. Ми разом дивилися фільми про всесвіт Марвел і навіть з'ясували, що капітан Америка крутіше Залізної людини. У п'ятницю, нарешті, повернувся Вадік і повідомив, що їде на вихідні на рибалку.

«Ти візьмеш із собою Тимофія?» - поцікавилася я. «Даріноооо, ну залишся з ним ще на два дні. Удамо, що я не повернувся додому, а так... за гітарою».
«Мені б не дуже хотілося...» - кажу.
«Ну ми ж купили тобі диван!» - каже.
Ок, купили. Ок, залишуся.

Сцена 5

Мене завжди дивувала одна психологічна штука... Чому людина може себе критикувати будь-якими словами, а ти її - ні?
Чому, коли хтось каже: «Ну я і дурень!»? ти не повинен... я не повинна підтверджувати «Так, ти дурень!».
Мама часто починає розмову з: «Що я тут зроблю? Чому я вийшла за нього заміж? А як він стелився, як стелився, парфуми мені з Югославії дарував... Квіти в мінус 20 привозив... У мороз квіткові ринки не працювали, і він їздив по троянди додому до знайомої продавчині».

(Мовчи! Мовчи!)
Моя мама сильна і красива жінка, вона навіть зараз така. Цю її історію я пам'ятаю з трьох років, з того самого часу, коли я почала запам'ятовувати історії. Мама не планувала мене народжувати, після першої шлюбної ночі їй захотілося розлучитися з татом. Перший раз він її побив через тиждень після весілля. Отже, вона вже тоді була вагітна мною. Мама хотіла зустрітися з однокласницею, а тато був проти. Він говорив, що буде скучати за нею, якщо вона піде. Щоб не скучати, тато вмазав їй кілька разів по обличчю. З розсіченою бровою мама перестала хотіти йти гуляти.
Одного разу тато зламав ногу, тому що намагався вдарити маму, а попав по стіні. Тижні зо три він провів у гіпсі, а мама ще за це й вибачалася. Адже це вона так невдало ухилилася... І взагалі, цю стіну потім знесли, зробили арку на кухню!
Наступного разу він бухий бив її головою об іншу стінку. Вона була опорною. Мама якраз тоді отримала премію - купила нові срібні сережки, а вони тріснули. Перший день і єдиний день убрала ці сережки. А премію дали за перепрацювання. Вона 8 вихідних поспіль гарувала. Сережки дуже хотіла!

Я тоді купалася у ванній, і чула, як мама кричала за стінкою: «Даринооооо, він мене зараз вб'є!» Мені було, не знаю, скільки. Я вибігла голою. Потім було страшенно соромно, але в той самий момент не було часу одягатися.

«Та хто вб'є! Що ти таке кажеш? Доню, мама зовсім з’їхала з глузду!» - тато посміхався дивною посмішкою.
«Даринооо, у нього ніж!»
«Заткнися, дурепо! Немає у мене ніякого ножа!».
(Може, досить посміхатися?)
Але ніж був. Тато тримав його за спиною. Я бачила, як він випадково порізав ним руку.
Помітила ніж і заплакала.
Папа кинув ножа, схопив мене на руки, але продовжував посміхатися.
«Доцю, заспокойся. Я нічого не робив. Це мама з’їхала з глузду, це все вона»... Стеля раптом стала підлогою, а підлога - стелею, тато закинув мене до себе на плече головою донизу.
Потім - мама десь сховала цього сраного ножа. Вона так завжди робила - ховала на кухні всі гострі колющі предмети, від гріха подалі, але іноді забувала. Були у нас такі дні, коли тато не пив і навіть нічого не віщувало, що почне пити знову. Якщо тиждень або більше проходили тихо, я забувала, що треба боятися. Про злість і про щось там ще, що відчуваю, теж забувала.
"Що ви відчуваєте?" - запитала психолог, до якої відвела мене мама. А я не знаю, що відчуваю. Вона сказала, що це психічне відхилення, що люди повинні щось відчувати... Ну, там, смак полуниці на губах або поцілунок батьків на ніч.
«А, може, ненависть? Ви відчуваєте ненависть?»
Я не відчуваю ненависті, вибачте.
Ніж на пару тижнів став поворотною подією в нашій історії. Мама методично зібрала речі і пішла до сусідки. Вона кричала на мене, щоб я теж збирала речі, але мені так не хотілося цього робити.
Папа плакав. У нього по руці текла кров.
«Доню, ти не чула, що вона говорила! Це вона все підлаштувала. Їй хотілося, щоб я їй вмазав».
Мені стало якось шкода тата. І я вирішила залишитися з ним.
Сусідка нам трапилася суперова, її чоловік - колишній військовий. Теж лупцював і її, і двох маленьких синів. Тільки це була стара історія. Вона не знала, де чоловік, вже років зі п’ять.
Каже, так сильно боялася від нього піти, гадала, він уб'є її та дітей. А коли вона, дійсно, наважилася розлучитися, чоловік просто втратив до неї інтерес. Максимальна травма, завдана синам - відсутність «аліків». Навіть квартиру їм залишив. Розміняв свою 4-х кімнатну на дві 2-х кімнатні.

Мама жила у сусідки деякий час. Допомагала їй водити синів до школи, виносила сміття вранці... Іноді я спостерігала за мамою в замкову щілину.
У якийсь момент, коли вона виносила сміття, тато відчинив перед нею двері і сказав:
«Мати, ну досить вже гратися! Пора повертатися додому! Дарина за тобою дуже сумує! Так, Дашо?»
Так. Я сказала «так», і повернула маму додому, щоб ми жили довго і щасливо, доки смерть не розлучить нас.

Сцена 6

«Якби у тебе були діти, ти б їх била?» - запитав у мене Тимофій.
«Ні» - зізналася я.
Але я розумію, чому батьки б'ють дітей. Мені здається, що я розумію, і тому не хочу їх заводити.
«Чому ти не хочеш мати дітей?» - цей пацан вміє задовбувати питаннями!
«Тому що не люблю»
«І мене не любиш?»
«І тебе не люблю».
«Чому?»
«Тому-що ти дитина».
«Я не дитина».
«Тоді йди сам собі заробляй і сам закидай свої смердючі шкарпетки в пралку!».

Я знаю, чому Тимофій це запитує. Мамця явно б'є його час від часу. Раніше ременем діставалося від вітчима, а потім той пішов, і залишилися тільки кулаки цієї жінки.
Чи співчуваю я? Так.
Чи вважаю, що повинна щось робити? Ні.

У цьому світі багато хто страждає. То ж, Господи ти Боже мій, чому я повинна кидатися рятувати саме Тимофія, а не дядька Рому з сусідньої вулиці, якого діти вигнали з власної квартири? Це між іншим реальна історія.

«Зроби що-небудь ти» - прошу у Вадіка.
«З чим?» - каже.
«Ця жінка б'є Тимофія. Бачив, який у нього синець на руці?»

«Вона його мати! Хіба матері на таке здатні?» - каже.
Знаю, що прокляну себе за ці слова, але все ж:
«Тимофію потрібно до центру допомоги жертвам насильства».
«Ні ні ні».
«Тимофію потрібно до психолога».

«Ні-ні-ні, не довіряю я цим психологам. Що це за професія така - порпатися в чужих головах?».
Коли мені виповнилося 16, я відвела маму в таке місце. Космічна, 25, здається... Центр допомоги жертвам насильства... Хоча, Тссссс... Мене попросили не називати цю адресу нікому і ніколи. Таємне місце повинно залишатися таємним. І ніхто не мав права розповідати про те, де ховаються всі ці дивні жінки із зажовтілими синцями під очима. Ніхто, крім них самих. Більшість не витримували і зв'язувалися з чоловіками-тиранами по телефону: «Любий, Космічна, 25. Приїжджай!»
На вході нас зустріла соцзахисниця із сіруватим відтінком обличчя. Такі зазвичай ідуть на роботу, коли сонце ще не зійшло, а повертаються - коли вже давно сіло.
«Ви когось шукаєте?» - байдуже поцікавилася вона.
«Захисту».
«Ви записані?»
«Не записані».
«Тоді вийдіть і запишіться».
Ми вийшли і записалися. Там на вході лежав зошит формату А4. Потрібно було ручкою вписати своє ім'я.
«Наташа» - написала мама. Насправді її звати Яна. «Дарина» - написала я. Це нам ще пощастило, що на сьогодні залишилися дві вільні графи. Хтось викреслив імена двох жінок.
«Вони постійно записуються, але не приходять» - пояснила соцзахисниця, коли я розповіла про щасливий випадок з вільними графами.
Мама знову повторила, що їй потрібна допомога, соцзахисниця щось мовчки почала записувати в блокноті.
«Б'є-п'є?» - після занадто довгої паузи запитала вона.
«Ну... не те, щоб" - мама зніяковіла, як в ті моменти, коли гінеколог питає якого кольору у вас місячні: світлочервоні або темнобордові.
«Б'є-п'є» - кажу я, як можна впевненіше. Типу, темно-бордові, що тут такого.
«І вас?». Настала моя черга відповідати.
«Ну... так, напевно, так... і мене. Трохи.»

«Ви видаєте квартири, в які можна переїхати?» - мама теж почала говорити впевненіше.
Соцзахисниця одразу ж пожартувала, що якби тут видавали квартири, то вона б попросила свого чоловіка вдарити її пару разів. Ми посміхнулися, оцінили жарт.

«Ви можете пожити тут два тижні, поки знайдете інше житло. Все за рахунок держави, звісно. Так само ми можемо влаштувати вас на роботу. Касиркою в АТБ, бухгалтером зі знанням 1С, кухарем в шкільну їдальню, якщо ви чогось з цього не вмієте - відправимо на безкоштовні курси - підучитися» - соцзахисниця продовжувала щось писати. Мені навіть здалося, що вона конспектує свої ж слова.
"Що ви пишете?" - мама намагалася прочитати її каракулі.
«Складаю ваш психологічний портрет. Ви вживаєте спиртне?»
«Ні».
"А ви?" - питання було адресовано мені.
«Та, Господи ж ти Боже мій, мені 16! Я навіть ніколи не куштувала горілку! »
Мамазч попросила прочитати записи. Соцзахісниця відповіла, що це неможливо. Всі записи - для внутрішнього користування.
«Ще можемо вам надати психологічну або юридичну допомогу... Ви плануєте розлучатися?».
Мама не планувала розлучатися, і соцзахисниця подивилася на нас професійним поглядом несхвалення.
«Моя колега минулого тижня звільнилася. У неї сталося професійне вигоряння. Допомагаєш вам, допомагаєш! А ви насправді самі не хочете ніякої допомоги!».

Мама замислилася з приводу того, як саме має піти від чоловіка, проживши два тижні на Космічній, 25. При цьому почуватися впевненою після спілкування з психологом і захищеною після спілкування з адвокатом... Мама сказала, що подумає над цим і, можливо, повернеться. Соцзахисниця порадила одразу записатися на наступний раз.

Сцена 7

«Поговори з Тимофієм, тебе ж теж в дитинстві били» - Вадік хоче виглядати турботливим, але насправді виглядає байдужим.

Як він уявляє собі людей, яких били в дитинстві?

Волонтерами з Космічної 25?
Безкоштовними юристами?
Суддями, які при розлученні відписують квартири постраждалим дружинам?

Ні, чорт, вони літають до Туреччини, п'ють «Фраголіно», носять сукні з «Зари» і ніколи, сука, ніколи не підтримують розмови «тебе теж в дитинстві били»!

Багатьох в дитинстві били, це нормально для 90-х!

Коли у батьків немає роботи або є робота, але немає зарплати, вони починають пити пиво та дубасити своїх дітей. Типу сильно нервують за майбутнє сім'ї, а це допомагає їм заспокоїтися.

І якщо ти поводишся правильно, то вони... татусі після цього підуть спати раніше і не будуть скандалити всю ніч.

Правильно номер 1. Ніколи не з'ясовуйте з ними стосунки, коли вони в п'яному стані.
Краще змовчіть! Краще підіть геть! Краще сховайтеся!

Правильно номер 2. Ніколи не морозьтеся від них на наступний ранок. Потрібно поводити себе, як і не було нічого. Коли батьки виходять на кухню і кажуть «доброго ранку», слід радісно посміхнутися і відповісти «доброго ранку». Якщо раптом щось пішло не так, і ви не змогли з себе це вицідіти, після слів «ти що, оглухла, я говорю доброго ранку», у вас все-таки є шанс реабілітуватися і відповісти «доброго ранку».

Правило номер 3. Міліція не приїде. І нікому не страшно, коли ви говорите, що зателефонуєте в 102. Телефонувати можна - а ось реально їх чекати - ні. Міліціонери самі піздять своїх дружин. А ще вони беруть хабарі. Якщо раптом якимось дивом татусів відвезли в міліцію, то слід очікувати того, що вони відкупляться. Швидше за все, ще в міліцейській машині.

…Сьогодні субота. І Тимофій знову у нас. На моєму дивані з вишневим компотом. Видимих синців немає, як і посмішки на обличчі.

"Як воно?"

(Відповідь слідує після дуже довгої паузи).

«Норм. Можна я у вас трохи поживу? »
«Ні».
«Чому?»
«Ти знову ляпнеш компотом на мій диван!»

На Тимофії - нова футболка зі «Спорт-майстра». Бачила на ньому її і раніше, але все одно похвалила. Мамця купила йому, собі і черговому новому бойфренду три однакові футболки. Бачила а-ля професійну сімейну фотосесію в її Інстаграм.

«У тебе гарний смак» - кажу.
«Це не в мене, а в мами».

Звісно, у мами!

Тимофій скоромовкою каже, що вона красива, розумна, турботлива, дуже смачно готує, замовляє неймовірні бургери вечорами, вибирає найсмішніші фільми для перегляду, шикарно жартує, а ще - у неї багато подруг.

Так... ну з цією частиною розібралися.

«У мами таке волосся... Не знаю, чому у тебе не таке. Який шампунь ти використовуєш?». Не важливо, який шампунь я використовую. У мене все одно не буде такого ж фарбованого клоччя, як у цієї жінки! Те, що рожевий колір - це не моє, я зрозуміла ще в школі. В 10-му класі працювала все літо в кіоску з газировкою та заробила багато грошей. Половину витратила на модне тоді фарбування - кольорове мелірування.

Перукарка повинна була освітлити частину прядок на моїй голові, а потім пофарбувати їх у насиченорожевий, як у Келлі Роуланд. Але їй ліньки було. Вона висвітлила пасма, а потім залила фарбою всю голову. Сказала, що градієнт в результаті буде видно, але ніфіга. Я стала рожевою аж до черепа. Мама тоді охрестила це «стилем дешевої повії». Змусила мене весь навчальний рік відрощувати волосся і не дала грошей на наступне фарбування - під натуралочку, щоб виглядати подорожче. На шкільній віньєтці так і сфотографувалася: зі страшними коренями в чотири пальці.

«Тимофій, твоя мама фарбована. Моя б назвала її зачіску «стиль дешевої повії». Малий навіть розсміявся, коли це почув, але вчасно заткнувся. Від гріха подалі.

«Ну і що, що фарбована, зате красива».
«Слухай... Ти знаєш, ні краса, ні розум, ні інші таланти твоєї мами не дають їй права підіймати на тебе руку!»
«Вона цього не робить».
«Ми з твоїм татом все знаємо, можеш не обманювати».
«Вона цього не робить!».

(От вперта скотина, я ж сама бачила твої синці!)

«Ти в цьому впевнений?»

«Упевнений».

«Вадік, ця жінка не б'є Тимофія, він так сказав!».

«Сподіваюся, що це правда». А потім у нас з чоловіком був шикарний секс на білому дивані.

Сцена 8

У сусідній кімнаті задзвонив телефон. Вадік взяв трубку моментально, як ніби й не спав зовсім.

Я прокинулася від звуків його голосу.

«Вадіку, що знову потрібно цій жінці?» - запитала я і тут же зрозуміла, що здалася.
Я залишилася спати в сусідній кімнаті. А в нашій спальні мій чоловік цілодобово був на зв'язку.
Я підскочила зі свого білого дивана і увірвалася в кімнату до Вадіка. Він розмовляв із нею, лежачи в ліжку. Не як зазвичай. Цього разу Вадік навіть не потрудився піти в туалет.
Наче її дзвінки заважають тільки мені!

«Що їй потрібно?» - майже на вухо кричу чоловіку.
«Тсссс» - шикнув він на мене.
Саме собою, це «тссс» мене анітрохи не заспокоїло. Я повторила своє питання ще голосніше, а потім спробувала вихопити трубку у Вадіка.
«Дарина, ти ведеш себе негарно! Не будь нею!» - знову прошипів Вадік, прикриваючи трубку рукою.
«Негарно? Почекай, я одягну сукню з голою спиною! Може, тоді прикрашу собою ситуацію!»
"Та-Та. Добре. Давай, до завтра!" - Вадік поспішно поклав слухавку. Це його звичайна відповідь на всі мої претензії.

«Яке ще, сука, «до завтра»? Негайно телефонуй їй і говори, що «до ніколи»! Заноси її номер в чорний список! І забудь вже про своє минуле! Його немає! Розсмокталося!»

«Я не можу Дарина, ти же знаєш... Я не можу».
«Тому що Тимофій?».
«Тому що Тимофій».
«Вона попросила, щоб я забрав його до нас. Їй складно з ним справлятися самотужки. Тимофій вчитися все гірше і гірше, мріє стати зіркою Тік-Току і косити на цьому бабки».
«І що ти їй відповів?».
«Відповів, що «так». А які є ще варіанти?».
«Ну, взагалі-то, «ні».
«У мене немає такого варіанту!»
«Але... я... дуже не люблю... дітей».
"Я знаю! А що робити? Потрібно полюбити в найкоротші терміни».

Один мій бойфренд на питання, чи любиш ти дітей, відповів: «Я б хотів любити». Цим я, напевно, відрізняюся від Мачухи Попелюшки. Банальність несамовита! Але цей образ нам втовкмачували з дитинства. Мачухи - погані, попелюшки - хороші. А як перевірити, чи так це?

Чи прали попелюшки свої шкарпетки?
А якщо за них прала машинка, то чи брали вони їх білими ручками і перекладали в барабан замість мачухи?

Протягом останніх трьох років Тимофій споживав мене, як свою матір. Висмоктує турботу і ніжність, якої-то насправді не так і багато. І вона вся належала Вадіку, тільки йому одному!

Як шкода, що всі бабусі різко померли, коли вони так потрібні!

У цієї жінки мати померла від раку, у Вадіка - від обширного інсульту в 52. Ми так з нею і не встигли побачитися. Про його маму я знаю тільки з розповідей. Здається, вона ліпила майже прозорі вареники з вишнею і обожнювала Тимофія. Малий її зовсім не пам'ятає. Занадто рано у неї стався інсульт. А Тимофій не навчився запам'ятовувати історії з 3 років. Він навіть не міг притомно відповісти, що з ним було вчора. Дні Тимофія обчислювалися лише відео-роликами в Тік-Тоці...

«Вадік, ти не спиш?». Звичайно ж, він спав.
«Сплю!»
«Я не хочу так жити, Вадіку»
«Тоді не живи!»
«Або я, або він, Вадіку!».
«Ви обоє!»
«Добраніч!»
«Добраніч!»

Сцена 9

«Яно, Яно, Яно, як же погано!»

Мені 10 років. За вікном спекотне літо. Я сплю з татом на одному дивані. Мама - поруч на розкладачці. Вентилятор або тріщить, або не охолоджує приміщення.

«Ти розбудиш Дарину» - спросоння бурчить мама.
«Мамо, я не сплю» - я, дійсно, не сплю.
Мама зусиллям волі піднімає себе з ліжка і починає в сутінках шарудіти в шафі - там у нас лежить аптечка.
«Що болить?»
«Серце болить, Яно!»
Мама починає шарудіти швидше, набір для сердечників у неї на поготові - там є валер’янка і ще якась хрєнь, назви якої я не пам'ятаю.

«Я вмираю, Яно! А ти, напевно, і рада».
Мама дістає склянку, яка прибережена тут же, біля аптечки, і починає методично капати в неї валер'янку. Кількість крапель має відповідати віку хворого. Мама капає татові трохи більше. Аби вже точно напевно.
"Що ти таке кажеш!? Допився до чортиків!» - мама зазвичай вичитує тата дуже тихо, аби він не чув.
Якщо ж тато випадково чує – то відразу починає вибачатися. У цей момент на нього можна кричати і навіть обзиватися! Він не ображається і ніяк не огризається у відповідь.
«Дивись, дивись, це твоїх рук справа!» - мама, користуючись тим, що можна, підсовує татові під ніс свої синці.
«Що ти таке кажеш! Я цього не робив!» - відповідає той.
«А хто робив?»
«Звідки я знаю, де ти швендяла, поки я спав!» - тато випиває валер'янку й іншу хрєнь, а потім ще годину триває: «Яно, мені погано!».

Потім татові стає легше, він відвертається на інший бік і засинає.
«Мамочко!» - шепочу я, коли татове хропіння стає ритмічним і гучним.
Мама не відповідає.
«Мамо!».
Вона мовчить.
«Чому ти не відповідаєш?»
«Я з тобою не розмовляю!» - глухо зауважує мама з темряви.
«Чому мамочко?»
«Ти зрадниця! Навіщо ти лягла поруч із татом? »
«Я його охороняю, аби він не прокинувся і не почав тебе знову бити!»
«Ти мені зробила дуже боляче, Дарина! Дуже! Добраніч!"
«Найболючіше, ніж тато?»
«Так!»
«Хочеш, я переляжу до тебе?»
«Ні!».
...Тимофій приїхав рано вранці наступного дня. Із запудреннимі синцями на руках і на шиї.
«Покажи табель!» - придумала не найкраще вітання у світі я.
Він показав. 8, 8, 9, пара 10.
«І де ж тут погане навчання?»
«Раніше я був відмінником»
«Звідки синці?»
«Впав зі скейта! Я віднесу речі до себе в кімнату?»

«У тебе немає тут своєї кімнати!»
«Звичайно, Тимофій. Почувайся як вдома! ».
«Навіщо ти йому це говориш? Нехай відчуває себе як в гостях і повертається до цієї жінки після вихідних!» - нахиляюся до Вадіка якомога тихіше, аби малий нас не почув.
«Дарино, Тимофій тепер живе з нами!»
"Ні-ні-ні"
«Тимофію потрібен свій дім і любляча сім'я»
"Ні-ні-ні".
Будинок і любляча сім'я потрібні мені! А він виросте - і заведе свою! З великим садом, трояндами, собакою в будці... Життя Тимофія зможе бути таким, яким він захоче... коли-небудь потім. Без нас.
«Я не хочу, щоб життя Тимофія проходило без мене!» – Вадік зовсім без любові дивиться на мене і зовсім із любов'ю – на нього.

«Йдемо!» - голосно кажу малому і показую на кімнату для гостей. Вона кутова, зі своїм санвузлом. Там немає клямки, але нашим друзям зазвичай це і не потрібно. Нема чого трахатись в чужому домі!

Вадік бере торби Тимофія і заходить до кімнати слідом за нами.
«Потрібно купити тобі шафу побільше і ліжко з ортопедичним матрацом... Це зовсім просіло... Не знаю навіть, мабуть, це шкідливо для спини».

«Ніхто не скаржився поки» - боязко вступаю в розмову я.

«Мммм... Давай, напевно, поки на диван. А я пошукаю в комісіонці ліжко поміцніше. У твоєму віці хребет тільки формується. На ньому неможна проводити експерименти».

На диван? На мій диван? Ось і настав той момент, коли важливо не здатися стервою, егоїсткою, жінкою, яка не любить дітей! Тут і зараз потрібно бути просто нормальною.

А спонсор моєї нормальності - «Афобозол». П'єш на одну пігулку більше, ніж радив лікар - і все стає рівненько. Відразу легше розлучитися і з диваном, і з коханим, і з Тимофієм...

"Ти уявляєш!" - кажу по телефону мамі, - «Малий залишиться з нами назавжди!».

"Як добре! Нарешті ти навчишся любити по-справжньому» - відповідає вона. Може, навіть в цей момент ліпить вареники з вишнею з жирними бортиками.
- «Піду розповім татові!».
«І що мені з цим усім робити?»
«Що-що! Терпіти!».

«Тимофію, я їду на роботу. Вадік їде на роботу. Попилососись, будь ласка, підлогу, помий посуд в раковині, почисть вентиляцію від павутиння і попери, заради бога, свої шкарпетки! Впораєшся?»
«Впораюся!»
«Ти о котрій повернешся?»
«Коли повернуся, тоді дізнаєшся!».

(Після паузи)
«Тимофію!»
«Що?»

Я наближаюся до малого і обвиваю його руками. Мої долоні впиваються в його тендітні плечі. Тимофій стискається в моїх руках, наче скам'янілий їжак. Колючий і майже безжиттєвий.
Малий і я майже не дихаємо.

Я йду до своєї спальні, дістаю з-під ліжка велику валізу для подорожей - кидаю туди свої літні сукні, зубну щітку, два пакети косметики для догляду, пляшку «Фраголіно». Дихати собі все ще не дозволяю. Поживу поки у батьків, аби не терпіти.

Сцена 10. Запрошення до діалогу

Регіна. Добрий вечір, добрий вечір, добрий вечір! Сьогодні п'ятниця, а це значить, що в ефірі шоу «П'ятниця-розпусниця з Регіною», яке знімається у мене вдома. А Регіна, як ви вже зрозуміли, - це я. Минуло рівно два місяці з моменту виходу скандальної п'єси про аб’юз «Не обговорюється. І крапка". Наші телеглядачі хвилюються, як склалася доля головних героїв історії. Давайте не будемо хвилюватися, давайте краще запитаємо у них самих! Отже, зустрічайте... Дарина. З нею ми нарешті зможемо все обговорити! Так би мовити, попліткувати.

(Грає музика і дуже невпевнена в собі Дарина з'являється на сцені).

Регіна. Добрий вечір, Дарино, сідайте і не хвилюйтеся. Ви ні в чому не винні.

Дарина. А я і не хвилю...

Регіна. Кажу вам, ви ні в чому не винні. Заспокойтеся.

Дарина. Бачила, ви 20 хвилин тому написали про мене пост в Інстаграм.

Регіна. Не дякуйте! Тепер про вашу історії знає не тільки вся Україна, а й уся Росія.

Дарина. А ви б могли прибрати його? Де ви взагалі взяли такі мої страшні фотки?

Регіна. Це прінскріни з вашого виступу. Не дякуйте!

Дарина. Спасибі, звісно, але навіщо ви зробили гіперпосилання на мою особисту сторінку?

Регіна. Люди повинні знати про вашу проблему, адже вона стосується кожного. А починати треба з кого? Правильно, з себе.

Дарина. За останні кілька годин мені в особисті надійшло 34 тисячі повідомлень. Ніхто з їхніх авторів навіть не думає почати з себе. Ось, подивіться.

(Дарина простягає Регіні смартфон. Телеведуча читає вголос).

Регіна. «Потвора», «блядіна», «Якщо не можеш прийняти чужу дитину, вали на хер із сім'ї», «Щоб ти здохла, через таких, як ти генофонд загинається»! Ого, пристрасті вирують! Але, на щастя, Дарина, тільки зараз, в прямому ефірі ви можете відповісти їм усім !!! Що скажете?

(Всі прожектори спрямовані на Дарину).

Дарина. Я... не знаю... Це все не ваша справа!

Регіна. «П'ятницю-розпусницю з Регіною» одночасно дивляться 12 мільйонів чоловік. Боюся, що це вже справа кожного з нас. Можливо, скажемо їм: «Горіть у пеклі, хейтери!»? А я Вам допоможу. У мене навіть є мікрофон останньої моделі від «Sonya». Мікрофон «Sonya»: бути почутою так легко!

Дарина. Ну, не знаю... якось це грубувато...

Регіна. Ці люди Вас ненавидять! Хіба не варто послати їх куди подалі? Давайте, не треба сцяти, Дарино. Коли я дорахую до одного, скажемо хором: «Горіть у пеклі!»

А поки ви думаєте - ми йдемо на рекламу:

Прокладки «Котекс» - для тих, хто хоче під час місячних скакати в білих штанях.
Порошок «Тайд» для домогосподарок, що мають мізки равликів.
Грайте в «Парі мач», щоб не вибратися із боргової ями більше ніколи.

Регіна. Ми повертаємося до нашої студії, за сумісництвом - моєї шикарної квартири! А поки Дарина думає, що сказати всім хейтерам України і Росії. Зустрічайте, Вадік!

(Грає музика і дуже невпевнений у собі Вадік з'являється на сцені. Він сідає біля Регіни і бере її за руку.)

Регіна. Розкажіть нам, як справи. Звикли вже до ролі батька-одинака?

Вадік. Так. І це виявилося не так страшно, як я думав. Довелося, правда, терміново навчитися готувати борщ і котлети по-київськи.

Дарина. У нього виходить дуже смачно, я пробувала.

Вадік. Дарина сказала, що я їх трохи пересолив.

Регіна. Якщо я правильно розумію, то ви все ще...

Дарина. Пара.

Регіна. Ви знову живете разом?

Дарина. У нас - гостьовий шлюб. Тепер кожен тримає своїх демонів при собі. Ночуємо одне в одного через день. Сьогодні, ось, їдемо до мене.

Регіна. А як же Ваші батьки, вони не проти?

Дарина. Після виходу «Не обговорюється. І крапка» татові різко стало погано. Він дуже кашляв і задихався, лікарі довго не могли поставити точний діагноз. Возили його на швидкій, то до 5-ої, то 6-ої лікарні. Сподівалися, що він помре по дорозі і не доведеться його оформляти. Але тато - міцний горішок, він не помер, і навіть примудрився одужати. Після двох десятків аналізів з'ясувалося, що його серце працює тільки на половину. Папі сказали, що якщо він буде так нервувати і бухати, то довго не протягне, ось він і заспокоївся. Два місяці - ані краплі. І жодного скандалу. Якби хтось сказав, що це взагалі можливо - не повірила би.

Регіна. Він більше не б'є вашу мати?
Дарина. Я думаю, він хоче, але не може. Папа все ще продовжує морально тиснути, але це можна витримати, якщо не звертати увагу...

Регіна. Отже, зустрічайте в цій студії Яну і Льошу.

(Дарина перелякано дивиться на Регіну, та сміється).

Регіна. Жарт! Що ми, зовсім тут черстві сухарі? Звісно, ми не зв'язувалися з вашими батьками!

Дарина. І правильно, навіщо вганяти їх у стрес, вони живуть, як можуть. Мама з татом зараз виділили нам кімнату. Кажуть, що чекають ще онуків. Ми їм за це дуже вдячні.

Регіна. А як же Тимофій?

Дарина + Вадік. Добре! Прекрасно! Чудесно!

Дарина. Ходить у французьку школу і грає на гітарі.

Вадік. Ти забула сказати про шахи.

Дарина. Наступного тижня Тимофій їде на шаховий турнір.

Регіна. Яка... нудна історія виходить... а де ж ця жінка... його мати?

Дарина. Вона не бере слухавку. Вадік намагався кілька разів із нею зв'язатися... але мовчок. Мабуть, поїхала кудись до Польщі на полуницю... Але ми з цього приводу не хвилюємося - нам пофіг. Правда, коханий?

Вадік. Правда, кохана.

Регіна. Ок. А як же тоді «Були собі відчуття того, що ти не любиш дітей»?

Дарина. Не любиш, але приймаєш.

Регіна. «Були собі відчуття того, що ти не любиш сім'ю»?

Дарина. Сім'ї бувають різні. Не обов'язково разом дивитися телевізор на білому дивані. Можна просто рок'н'ролити!

Регіна. «Були собі відчуття того, що всі стосунки - гівно?».

Дарина. Я просто вирішила, що вони не гівно. Виявилося, так можна.

Регіна. Дуже дивно... Коли наш редактор з вами зв'язувався тиждень тому, ви сказали, що не спілкуєтеся з чоловіком і лікуєтеся у психотерапевта?

Дарина. Так і було!

Регіна. Що ж сталося?

Дарина. Так, власне, нічого. Не обов'язково чомусь відбуватися, аби все змінилося.

Регіна. Так, оператор, зупиніть зйомку. Потрібно вирізати цю частину шоу.

Дарина. Ви ж казали, що це прямий ефір.

Регіна. Так, казала, але життя взагалі - суцільне наїбалово. Радійте, поки можете. Все одно, скоро всім помирати. З вами була мати двох прекрасних

дітей, турботлива дружина, відома телеведуча, обличчя всіх можливих брендів України і Росії і просто суперзірка Регіна. Не дякуйте!

Сцена 11

Кожен день о 18:00 мені дзвонить Вадік, ми балакаємо про те, про се, іноді навіть перекидуємося еротичними смс. Головне правило тут - робити це з робочого місця. Закрилася в туалеті - сфотографувала свої груди, Вадік у відповідь надіслав розстебнуту ширінку... Тільки так це і працює.

О 19:00, коли я повертаюся додому і готую Вадіку окрошку, телефонує мама. Вона з'ясовує всі подробиці дня, що пройшов, а потім переказує прочитані статті з журналу «Отдохни». Іноді вони з татом купують лотерейні квитки і мріють виграти гроші на відпочинок в одеському пансіонаті. Колись при Союзі там відпочивала тьотя Зоя. Казала, що навколо пансіонату ростуть сосни. А хвоя плюс морська сіль - це практично рецепт вічної молодості.

О 23:00 дзвонить ця жінка.

«Дарино, Дарино, прокинься» - натреноване вухо Вадіка чує телефон першим.
«Відчепися, ще 5 хвилиночок» - відмахуюся від чоловіка.
«Вона дзвонить! Мені брати слухавку?» - ще голосніше говорить він.
«Нехай котиться під три чорти» - знову відмахуюся.
«Алло!»
Ну, звичайно ж, алло! Вадік надягає капці і повзе разом із телефоном до туалету. Я дрімаю, але крізь легкий сон чую його глухий бас. Ось взяти б зараз, і викинути його ковдру разом із подушкою в коридор. Буде знати, як «аллокати» серед ночі!

Вадіку здається, що він повертається в ліжко, як мишка, але я навіть встигла порахувати всі його важкі кроки, до того моменту, як він торкнувся ліжка. Вадік заліз під ковдру і відвернувся до стінки.
«Ну?» - я поклала свою руку на нього.
«Спи!»
«Чого хоче ця жінка?»
(Про який сон взагалі може йти мова?)
«Забрати Тимофія на наступних вихідних».
«І що ти їй сказав?»

«Сказав, що так. Ми якраз із тобою мотнемося на кілька днів у Кирилівку... Романтика».
«Ти з глузду з'їхав? Нехай котиться зі своїм бажанням під три чорти! Тимофій їде з нами! Йому потрібне свіже повітря. І так зі свого Тік-Тока не викисає!»
«Але, Дарина, я вже пообіцяв...»
«Почекай ще годину, нехай вона засне міцніше, а потім передзвони і відмовся!»
«І що я їй скажу?»
«Скажи, що на наступні вихідні Дарина замаринувала стейки!»

А потім я показала фак… Здається.

Кінець

Сцена 11 (Альтернативний кінець)
(Вадік та Дарина виходять зі студії Регіни)

Ми вийшли зі студії Регіни, коли вже було зовсім темно. Я трохи змерзла, Вадік спробував накинути на мене свій піджак, але я його різко скинула. "Це було..." - Вадік хотів сформувати якусь думку, але зупинився. Я зрозуміла, що він хотів сказати. Мені навіть здалось, що зараз ми відчуваємо щось однакове.

"Так..." - підтвердила я. Це таки було...

"Я хотів..." - знов спробував заговорити Вадік.

«Так, знаю» - за роки нашого спільного життя я навчилась дуже швидко з усім погоджуватися.

Розмова не в’язалася, але потрібно було про щось говорити: «А ти круто її з цим Інстаграмом! Вона в шоці була».
«Ну а що. Нехай знає».
У нас небагато спільних тем залишилось. І вони катастрофічно закінчувались: «Тобі потрібні ще гроші на психотерапевта?».

Звичайно, потрібні. Я поки що не працюю та навіть не знаю, ким хочу стати, як стану дорослою... жінкою. Стану жінкою, за якою ніхто не стоїть.

Говорю Вадіку: «Психотерапевт вважає, що я не можу взяти на себе відповідальність. Весь час кажу «ми», замість «я» ... таке ... А якщо говорити «я» замість «ми» - гівно переносити легше».
Потім ми обидва мовчимо, обмірковуємо це. А я ще про те, як припинити дурну гнітючу паузу.
«Ти знаєш, я вже точно розумію, що більше не буду з тобою, а ти платиш за мого психотерапевта ... Це так тупо.» Припинила, блін.
А Вадік теж молодець. Такий із філософським виглядом: «Гівно було, гівно й залишилося» ...
"Я довго думала, як зробити все не гівном, поки нічого не придумала", кажу. І він відповідає, що скрипка та шахи могли б допомогти.
Так, могли.
Вадік дивиться мені в очі та знов питає: «Це позначає…»
"Ні" - я більше не дозволяю собі погоджуватися.
«А як-небудь потім?» ... Надія вмирає остання, але…
"Ні".
Вадік вже зовсім прозрів та спробував взяти мене за руку: «Через багато-багато років, коли Тимофій виросте?"
"Ні... Але ти все одно подзвони мені, коли це трапиться".

Тепер точно кінець